Horváth Péter

Pingpong, ulti, barátok

- kivezetés a szépirodalomból –
VII. rész

Nyesett szerva

Karesz szerváit sokáig nem tudtam fogadni. Bárhogy igyekeztem, a labda hol jobbra, hol balra pattant az ütőmről, vagy a plafonig ugrott. Van benne anyag, mi? – nevetett Karesz. – Szagold csak meg az ütődet! Ég rajta a gumi! – És én, a mazsola, készségesen szaglásztam, mint az egyszeri lakatosinas, akit kanyarfúróért vagy reszelőzsírért küldtek a raktárba a dörzsölt segéd urak. Büdös, mi? Ráhagytam, pedig nem éreztem égett gumiszagot. Egy hónap is beletelt, mire rájöttem, hogy ugrat. Még fél évig szívatott a ravaszul egyszerre csavart és nyesett szerváival, aztán megtanította, hogy kezeljem le a rakoncátlan labdát. Nagyétkű pasas, élvezettel meséli, mit és mennyit evett aznap. Csinos, filigrán asszonya hozza az edzésre, érte is jön, hacsak nem én fuvarozom haza a tápéi kultúrházból a Szeged-széli lakótelepre. Nekem ez nagy élmény: taxisofőr az utasom!

Gyerekkorom első tíz évét, hatvannégytől hetvennégyig, Újszentivánon töltöttem. Ha lefelé megyünk Szegedről, Szőreg után az első falu. Ott laktunk, amíg anyámék el nem váltak. Az addigi időt – egy-két dolgot leszámítva – kiválónak tartom. Mi az egy-két dolog? Hát, inkább csak egy. Apám italozott. Ebből adódóan alakult a konfliktus otthon. Én voltam a családösszetartó. Ha otthon voltam, akkor anyámék általában csendben maradtak. De ha anyám rákezdte, hogy megint ittál, megint így, megint úgy, akkor ebből előbb utóbb konfliktus lett, anyámnak és a nővéremnek menekülnie kellett hazulról. Apám engem soha nem bántott. De énnékem úgy kellett játszanom az utcán a haverokkal, hogy egy kiáltással elérhető legyek. Ha apám a munkából délután négyre nem ért haza, mennem kellett érte a kocsmába, ahol már várt a málnaszörp vagy az a csatos üveges üdítő, a Bambi, aminek állítólag narancs íze volt, de nem tudom, mert igazi narancs nálunk hírből sem volt. Aztán kaptam a kocsmában apámtól egy Tibi csokoládét. Elébb megettem, csak aztán mondtam neki, apa, gyerünk haza, menjünk haza! Akkor jött, ha tudott. Nem volt szakmája. Volt hivatalsegéd, dolgozott téglagyárban, volt kazánfűtő a régi Kossuth

Zsuzsa suliban, Szegeden. Néha bent voltam ott nála, téli szünetben, segítettem neki, hordtuk ki a salakot meg befelé a szenet. Néztük, hogy ég a tűz, lobog kazánban...

Apám szeretett engem.

Apai nagyapám meg egyenesen imádott. Nagyon szerettem náluk, egy utcával arrébb laktak... Tata a téeszből ment nyugdíjba. A nyugdíj mellett még maradt a téeszben nappali őrnek, ha aratás, vagy valami szállítás volt, akkor ő ott sertepertélt... Szerettem vele lenni olyankor is. Mama vezette a háztartást. Olyan hatszáz négyszögölös volt a porta, abból négyszáz körül lehetett a kert. Elöl a tiszta udvar, a ház mögött meg a gazdasági. Vert falas ház volt. Onnan költöztünk a téglaházba, amit hatvankilencben építettek anyámék. Ott is volt előudvar, hátsó udvar, disznóól, csirkeól, nyúlketrecek, konyhakert. Azt csinálgatták anyámék, meg néha a nővérem. Nekem kiskölyökként nem kellett segítenem. Annyi dolgom volt csak, hogy az iskolában ne bukjak meg, és hogy ne csavarogjak. Persze, csavarogtam. Ha elmentél a barátodhoz, az már csavargás volt. De a suliban erős hármas voltam. Elvoltam én, mondom, kiválóan. Nővérem szerint én voltam a kedvenc.

Aztán, mikor anyámék hetvenötben széthúzták a cuccost, minden az én nyakamba szakadt. Éppen ötödikes lettem, jött az iskolaváltás, ami amúgy se könnyű egy kiskölyöknek. Hát még, hogy egy másik faluban... Mert az újszentiváni ház eladásra került a válás végett, költözni kellett. Elsőnek az anyai nagyszüleimhez mentünk, Tápéra. Ez a nagyanyám nagytörvényű nő volt, a családegybetartó – elméletileg. De nála ketté volt osztva a család, szeretettekre meg muszáj-rokonokra. Ebbe tartoztunk mi, a nővéremmel. Ha ránéztem erre a nagyanyámra, az volt a baj. Ha nem néztem rá, akkor az. Miért nem szeretett? Nem tudom. Vagy apám, vagy anyám miatt. Nem derült ki. Tatám hiába kedvelt, nem ő hordta a csizmát otthon. Csöndes valaki volt, nagyritkán szólalt meg, de akkor odavert az asztalra, hogy na, most már aztán elég, mától így lesz meg amúgy lesz. De miattam nem csapkodta az asztalt. Így aztán három év alatt szinte körbelaktuk a rokonságot. Anyámék hatan voltak testvérek, volt három nagybátyám és két nagynéném. Anyám a legidősebb. Egy évet laktunk az egyik öccsénél, aztán egyet a húgánál... mire anyám házat tudott venni Tápén, hetvennyolcban.

Amikor megvette a tápéi házat – ma is abban lakik –, akkor végképp a nyakamba szakadt minden. Favágástól és a tűzifabehordástól

kezdve... A konyhában olajjal tüzeltünk, én jártam olajért. Ha Tápén nem kaptam, nyomás be Szegedre, ha hó volt, ha fagy, nekem menni kellett. Annyi pénz nem volt, hogy két százliteres hordóval előre megvegyünk. Két húszliteressel húztam a szánkót, toltam a biciklit. Nővérem négy évvel idősebb nálam, akkor már férjhez ment, elköltözött. Anyám ritkán volt otthon. Volt egy főmunkahelye, és mellette még elment mellékállásokba, hogy tudjunk élni. Mert hitel is kellett az új házhoz, és akkor így szépen kiéltük magukat.

Középiskolára esélyem nem volt a háromegész hatos átlagommal, meg se tudtam szagolni a gimnáziumot, nem úgy, mint most, hogy kettőegész akármivel berángatnak az utcáról. A Hatszázasban, a Mórában tanultam szakmát, de ott se azt, amit szerettem volna. Autószerelő-karosszérialakatos akartam lenni, az sikerszakma volt akkoriban. Arra nagy volt a túljelentkezés, megfelelő hátszél kellett volna. Így lettem ez helyett gépszerelő-géplakatos. A Vízügynél fejeztem be. Úgy értve, hogy a három év az három gyakorlati évet jelent, ami mind külön volt. A reptéren kezdtem, ott tanították az alapokat, fúrni, faragni, reszelni a vasat, meg úgy fűrészelni, hogy ne fújjon a szél, ne hajlókázzál, hogy így ringatod magad... Második évben Dorozsmán voltam, az Hódgépnél, aztán jött a Vízügy. Ott végeztem, ott is ragadtam. Tizenegy évig. Közben a sereg. Nyolcvanöt augusztustól nyolcvanhét februárig voltam sorkatona. Határőr. Na, azt nem kívántam. Amúgy szeretem én a téli sportokat, korcsolyázgattunk meg szánkóztunk mi gyerekkoromban a gáton, de más az, mikor mozogsz és úgy vagy kinn, vagy mikor muszájból állsz nyolc óra hosszát a nagy mínuszokban! Építőszázadba szerettem volna, hogy pénzt keressek és haza is tudjak küldeni, hogy anyámnak ne kerüljek költségbe, de határőr lettem. Pedig annyi kellett volna csak, hogy megpróbálok kimenni, nekiindulni a határnak. Az első katonába menjek bele, és kész. Akkor nem lettem volna megbízható állampolgára ennek az országnak, ahogy az olyanok se voltak azok, akiknek külföldi kapcsolataik voltak. Még ha második rokonsági ágon, akkor se lehettek határőrök. Lekáderezés ment. Kijött lakásra a körzeti *meghízott*... Miattam is kijött a Vízügyhöz egy civilruhás a kiegről, lekáderezett a művezetésnél, fölsővezetésnél... Szidtam is őket aztán, ilyen szemetek vagytok, hogy szándékosan a legjobbakat mondtátok rólam... Így lettem határőr. Volt benne jó is. Negyven-ötven fős őrsök voltak, amikor már kikerültünk kiképzésről, összekovácsolódott a társaság. Egymásra voltunk utalva. Nem mi mentünk tankkal pálinkáért a falusi kocsmába, azt a Bandi mesélhette

neked. Nekünk odahozták a piát. Újszentivánon őriztem a határt. Először úgy volt, mikor bevonultunk, szegedi sportcsarnok, aztán egy éjszaka Halas, másnap reggel öt órakor ébresztő, fél hatkor föl az IFA-ra, indulás Siklósra. Ott volt a kiképzés. Onnan visszahoztak bennünket Halasra, beosztogattak mindenkit, én először Bácsalmásra kerültem. Ott voltam három hónapot. Aztán anyám, mivel egyedül volt, próbálkozott a kiegen keresztül engemet közelebb hozni, mert csak átszálásokkal jutottam Almásról haza. És ha meg kéthetente, háromhetente ők eljöttek a nővéremmel meglátogatni, ahogy megjöttek, már fordulhattak vissza. És akkor így sikeresen átimádkozott engemet Újszentiványra. Ott azt hitték, van valami hátszelem, ennyiből jól volt, mert nem tudták, ki állhat a hátam mögött. Egy nevet tudtak, valami Barna őrnagyot. Kérdezte is az őrsparancsok, hogy kim nekem az őrnagy. Én meg mondtam, hogy nem mindegy az magának, őrsparancsnok elvtárs? Ilyen rejtélyesen mondtam. Mindegy, végül is jó volt. Aztán már jó, hogy Újszentivánon őriztem a határt, ahol gyerek voltam. Ismertem mindenkit, engem is ismertek. Álltunk az őrségen, nagy hideg, nagy hó, a nyolcvanötös tél nagyon kemény volt, a kutyákat úgy kellett áthozni a hófúvásokon, mert ott fulladtak volna, ahogy beszakadozott alattuk a hó, a lábuk nem ért le a földre... Kutyákkal jártuk a határt, meg szánkóportyáztunk, lovas szánkóval. Asszem, mínusz tíz fok fölött nem is lehetett nyolc órát kint lenni, csak hatot. De hogy a nyolc órád kilegyen, két napot kimentél hat órára, de a harmadik nap meg tizenkettőt kellett kint, a fagyban. Egy óra szünettel. Azt nem lehetett volna pia nélkül bírni. A vodka volt a legjobb, színtelen, szagtalan. Lapostetős őrsházunk volt, a tetőre voltak földobálva az üres üvegek. Az újszentiváni fiúk hozták. A falu előtt volt egy szolgálati pontunk, ott jöttek el a helybeliek, akik Szőregen a borpalackozóban dolgoztak... És nekem maradt egykét régi osztálytársam, akikkel képben voltunk. Itt leszel holnap is? Itt, ha meg nem fagyok. Na, hozták a Vermutot meg a vodkát...

A sereg után visszamentem a Vízügyhöz a lakatosműhelybe, de akkorra megváltozott a cég, beszigorítottak, mert balesetek voltak a külső melókon. Szivattyútelepeket építettünk meg átemelőket, ami nem szivattyútelep, csak egy kis bódé két-három szivattyúval a csatornák összefolyásánál. A Nyírségbe jártunk meg Békés megyébe, Békés-Tarhosra emlékszem... Azok jó melók voltak. Ha a saját csapatommal mentünk, akikkel a műhelyben egy brigádban voltunk, az nagyon jó volt. De ha valakikhez odacsaptak, mert ott nem volt ki a létszám, hát

hiába ismerted őket, az nem olyan, mint akivel együtt élsz nullhuszonnégyben, az teljesen más... Kiismered, ő kiismer, az egyik próbál a másikon uralkodni című mit tudom én mi... Hogy meddig engeded, meddig mehet el... Sokszor odacsaptak engem idegen csapathoz, na, azt nem bírtam.

Aztán az egyik gyerekkori barát éppen munkahelyet váltott, az egyetemen dolgozott addig vízszerelőként, onnan jött át hozzánk, a hajózási részleghez. Ő hívott, menjek át én is a Vízügyön belül, a műhelyből a hajózásiakhoz. Ott jól lehetett keresni, munkahegyek voltak. Hetesváltásban dolgoztak, egy hét meló, egy hét szabad... Pénz is volt dögivel, nagyon jó fizetést kaptak. Hát mondom, én meg hülye vagyok, hogy itt a műhelyben roskadok? Ráadásul ott hétvégéken is bent kellett maradni, ha árvízi védekezés volt vagy valami... Mondom, nem vagyok én a pénzem ellensége, hát átmegyek cégen belül a hajózásiakhoz. De nem akartak áthelyezni, mert szükség van itt rám, meg hogy azon kívül, hogy tulajdonképpen elalvós vagyok, nincs rám panasz semmi. Volt, hogy hatóra helyett nyolcra meg kilencre értem be, mert nagyon el tudtam aludni, de a munkát sose végezte el helyettem senki, mindig behoztam a kiesett időt, tudtam én dolgozni, nagyon is tudtam. De most szóvá tették ezt is. Jól van, mondom, legalább megszabadultok tőlem, ha elengedtek, nekem is jobb lesz a hajósoknál. Nagy nyűgök árán belementek. Na, átmentem, másfél évig kínlódtam ott, mert akkorra már nem volt munka. Szarul ment a cég, nem tudott külső munkákat szerezni. Addig uszályokat ürítettek, partfalbevédések voltak, kövezéseket kellett csinálni... Most meg semmi. Kaptad az alapbéredet, kétezerkétszáz forintot, aztán, ha nem volt más, akkor ilyen hajóőrizésre lettél beosztva, mert úszóművet a vízen nem lehet őrizetlen hagyni. Hatforintos órabérben voltál kikötőőrségen... Ennyi jött az alapbéredre. Mire elég az?

Na, lett aztán ilyen munkaerő toborzás, már nem tudom megmondani, milyen káefté, akik kint, Nagyfában dolgoztak – ilyen színesfém-feldolgozó cég. Selejt kábeleket kellett náluk ledarálni, kiszedni a rezet meg a szigetelést, ilyenek. Az akkori fizetésemhez képest ezek huszonötezerrel többet ígértek. Felmondtam a Vízügynél, átmentem. Tartott is a jó világ három hónapig, szűk négyig. Januárban vagy februárban váltottam, májusban már otthagytam őket. Első hónapban megvolt a huszonöt, második hónapban már csak tizennyolc, így ment összefele. Mert ki volt adva, hogy mennyi rezet kell előállítanunk a selejt kábelből, és hát fogyott az anyag. A kérdéseimre

mindig azt a választ kaptam a főnöktől, hogy ne pofázz. Kiderült, hogy ez börtönőr volt azelőtt. Mondom neki, te ember, én nem életfogytos vagyok, fekvőnyolcasos, énvelem te így ne beszéljél! Közben a cég áttelepült Nagyfáról Szegedre, a Bérkert utcában béreltek egy vagy két istállót, oda szerelték át a gépeket, ott már három műszakot akartak. Nagyfán csak egy műszak volt. Mondom, két műszakban még hajlandó vagyok, de harmadikban engem nem fogtok látni. Á, csak viccelek én, azt mondja ez a börtönőr. Na, voltam délelőttös, aztán délutános, de éjszakásnak már nem mentem be. Na, mondom, szevasztok. Én mondtam, hogy valamit csináljatok, szüntessétek meg a három műszakot, mert én nem.

Munkanélküli lettem, hat hónapra. Kilencvenháromban.

Kijártam Jugóba. Ment az alkoholbehozatal. Innét kivitted a vajkrémet, bármilyen kaját, eladtad, a pénzből konyakot vettél... A vámosok tíz üvegig elnézték az embernek. Ment a cserekereskedelem, kis haszonnal.

Ebből éldegéltem.

Aztán kitaláltam, hogy taxis leszek.

Két gyerekkori cimborám is taxizott. A nyolcvanas években nagy élet volt Szegeden. Még kilencvennégyben se panaszkodhattam, mert elejibe nagyon megtaláltam, amit kerestem. Szerettem vezetni, éjszakai rohangálás, jönni-menni, pénzt is keresel vele, és akkor így. Kilencvennégy januártól már ez a memóriás, nyugtaadós taxaméter kellett, tanfolyamok, mit tudom én, könyvelésről, ilyesmi. Beruháztam, eljártam erre-arra, december huszadikára elvégeztem minden tanfolyamot, levizsgáztam, és kilencvennégy január harmadikától lettem taxis. Mentem be a papírokért, taxiengedélyért, és akkor ültem be az autóba, ami már elő volt készítve műszakilag, beszerelve a taxaméter, a CB-rádió. Metálbordó, egyes Jettám volt. Azzal kezdtem. Tízenévig hajtottam a Tempó Taxinál.

Először hat napig szabadúszó voltam. Pont akkora hagyták abba a taxizást a Tempónál sokan. Hogy ők nem ruháznak be taxiórára, tanfolyamokra meg ilyen hülyeségekre, öregek ők már ehhez. Abbahagyták. Na, a haverom meg, aki hívott – ugyanaz, aki a hajózásiakra is rádumált, ő már egy éve taxizott akkor –, na, ez szólt a főnökségnek a Tempónál, hogy lenne itt egy új ember, aki belépne. Kicsoda? Mondta, hogy én, meg hogy a feleségem Dorozsmán dolgozik a Wolksvagen–Audi boltban, a főtéren. Na, ahogy ezt meghallotta a főnök, mindjárt mondta, hogy jöhetek azonnal. Mert nagyon sok

taxisnak Fauvéja meg Audija volt, és arra gondolt, hogy nem lesz probléma az alkatrészellátással, nem kell sorban állni meg várakozni, ha valami kell, mert a feleségem majd intézi nekik. És akkor így tulajdonképpen, ezzel a hátszéllel, azonnal felvettek.

Szeretem-e? Mármint a taxizást? Van, amikor igen, és van, amikor... Nehezen tudom fölvenni a fiatalok stílusát. Kitolódott a toleranciahatár, de néha úgy érzem, hogy már nem tudom tovább feszegetni. Ezért is megyek nappalra dolgozni. Teljesen más az utazóközönség, mint éjszaka. A fiatalok tiszteletlenek. Ha én bekopogok valahova, benyitok, a napszaknak megfelelően próbálok köszönni. Ezek meg abszolút nem. Az alapvető tisztelet nincsen meg bennük. Pattintsál el, főnök... Meg mit tudom én. Nem megkér, utasít! Nem azért vagyok, hogy a részeg barátnőjét, részeg barátját vigyem el. Nem hullaszállító vagyok én! Nem mentő vagyok én! Hívjon neki mentőt, az elviszi. Kimossák a bélést, aztán majd emlékezetes lesz. Éjszaka sok ilyenbe belefut az ember. És engemet ez nagyon roppantul zavar. Három-négy nyári hónapra azért visszajövök éjszakára, mert ilyen kétlaki életmódot folytatok, hogy ősztől májusig nappal, kivéve a kötelező éjjeleimet, az hathetente egy hét, aztán nyáron full éjszaka... Megvisel. Alig várom most, hogy kicsit hűvösebb legyen, és átálljak nappalra.

Hogy anyagilag jobb-e az éjszaka? Más. Ott az utolsó három napban tudsz keresni, péntektől vasárnapig. Hétfőn és kedden a fű se nő. Talán szerdától... Meg amikor fesztivál van, borfesztivál, kolbászfesztivál, halfőző verseny... Rendezvények, diszkó. Akkor van forgalom, még egy kis jatt is van. A nappal az más. Reggel kimegyek, beállok egy dosztra... Hat-nyolc fuvarom van egy napi nyolc óra alatt. Megélni meg lehet belőle, de nagy terveket nem szabad szőni. Meg aztán, ez nem egy családbarát foglalkozás. Ünnepnapokon is dolgozol.

A mi csapatunknál mindenki egyforma tulajdonos. Hoztunk egy olyan belső alapszabályt, hogy tizennégy óránál többet nem dolgozhatsz egyhuzamban. Rádión nem vehetsz fel munkát, a központtól nem. Amúgy kinn maradhatsz, ha valaki az utcán beszáll, az lehetséges, de a cégtől nem kaphatsz utast. Régebben volt olyan kollegám, aki háromszázhatvan napból háromszázhatvanat kint volt, napi tizenkét órában. Nagy mákja volt, hogy nem csinált bajt. Mert igaz, hogy nem vezetsz egyfolytában, mert van, hogy két órát is ülsz egy munkáért, de a várakozásban is elfáradsz. Márpedig fáradtan nem lehet.

Amikor kezdtem, meg tudtuk tenni, hogy minden nap elmentünk a kollégákkal étterembe vacsorázni. Vacsoraszünet. Aztán, ahogy

változtak a dolgok, kisebb lett a bevétel, már csak hetente egyszer, aztán csak havonta egyszer mentünk, végül ez elmaradt, teljes mértékben. Már egyáltalán nem futja erre a vacsoraszünetre. De akkor ki bírtuk gazdálkodni. Most nem.

Fix kuncsaft? Peti, ez kétélű fegyver. Nekem megrögzött gondolatom van az olyan kollégák irányába, akinek fix utasa van, saját telefonon hívják, nem a központon keresztül. Ezek általában innét, erről az asztalról veszik el a munkát. Magyarul: a Tempó taxi asztaláról. Ha te is Tempós lennél, akkor a te orrod elől vennék el, és ez nem így működik. Erről az asztalról nem vesszük el a munkát. Mert az utas nem téged hívott először, hanem a Tempót. Csak te valamiért, valahogy beédesgetted magad nála, nagyobb kedvezményt adtál neki, mint a többi, vagy mit tudom én, és ezért maradt nálad, és ragaszkodik hozzád. Én már annyi évet eltöltöttem ebben a dologban, hogy már tudom, hogy ezek hogy működnek. Most is azt vallom, hogy én innét, erről az asztalról nem veszek el melót. Az egy dolog, hogy más társaságtól vagy az utcáról, ha eddig még nem utazott Tempóval, nincs Tempókártyája, nem tudja a telefonszámot, nem tudja a nevünket, és akkor esetleg érdeklődik, hogy vissza-e tudok menni érte ekkor vagy akkor, tudok-e holnap is menni... Olyanról lehet szó. De úgy, hogy minden nap idecsörög nekem, úgy nem. Mert azzal meglopnálak téged.

Olyan van, hogy ismerős utasoddal megegyezel, ennyiért meg annyiért viszed ide, vagy oda, óra nélkül. Megegyezel, de akkor aztán jön, hogy még itt álljunk meg, ott várjál már meg, oda is ugorjunk el, vegyük már fel a barátomat... Nem az, hogy á pontból bé pontba, hanem közte még a cé a dé, meg mit tudom én. És úgy már régen nem éri meg, hogy óra nélkül megegyezel valakivel. Megy az élet anélkül is.

És a szerelem? Vagy hívjuk házasságnak?

Hívjuk. Nyolcvankettő február, ha jól emlékszem, de nem vagyok teljesen biztos. A csirkecsárdával szemben, Áfész-klub. És ott. Ott ismertük meg egymást, a dizsiben. Tóth András csinálta a diszkót, az Óriás. Huszonkettőig lehetett csak nyitva, mivel, hogy céges klub, és akkor onnét mentünk tovább. A vége általában a Gyöngye volt, az hajnal ötig nyitva volt. Fölkértem. De hát, hogy ő nem táncol. Miért? Fáj a lába. Hát akkor miért jöttél le? Ha fáj a lábad, akkor maradj otthon. Végül egy ismerősöm, tápéi lány, odaszólt neki: menj el nyugodtan, rendes srác, ismerem. S akkor nagy unszolásra csak eljött. Táncoltunk. És akkor kérdem: jövő héten? Ugye akkor még nem volt mobiltelefon. Nekik se

volt otthon telefonjuk meg nekünk se. És akkor megdumáltuk, hogy jövő héten ekkor meg ekkor találkozunk. És így. Nem az, hogy első látásra. De szimpatikus volt. Én nem tudom, hogy őnéki szimpatikus-e voltam, de valószínűleg. Találkozgattunk. Ő akkor volt tizenhat. Legkésőbb féltizenegyre haza kellett neki menni. Eleiben nem kísérhettem haza, mert titkos volt, hogy ő hol is lakik. És akkor utána komolyabbra került a dolog, de aztán valamiért szakítottunk egy kisebb időre, kilenc hónapra. Aztán rájöttünk, hogy csak, hogy én is hülyeség, ő is hülyeség, és akkor újból. Péntek, szombat, vasárnap volt buli. Vasárnap csak éjfélig volt, az Efiben. Egészségügyi Főiskola, Újszeged. Na, onnan mindig gyalog sétált haza a barátnőivel, az Újhídon. Mi a haverokkal, a hetvenhármassal mentünk, látom a buszból, hogy erre megy. Leszálltam, hazakísértem. És akkor így összecsiszolódtunk. De nem vettem mindjárt feleségül. Ez úgy történt, hogy anyám nem nagyon díjazta őt, anyósom meg nem nagyon díjazott engem. Ilyen számkivetettek voltunk. Anyám azt mondta, nem hozzám való. Valamit kitalált, hogy miért. Szerintem féltékeny volt. Meg félt, hogy egyedül fog maradni. Ne járkáljál te a Juli után. Ráérsz te még arra. Na, én általában az erőltetett dolgokat nem szeretem, inkább mindig az ellenkező irányba mentem, amit sose bántam meg egyébként. Hát még inkább eljártam utána. Nyolcvannégyben bevonultam katonának. Na, itt a vízválasztó, most majd kiderül, hogy akkor hogy lesz velünk. Közben ő a barátaimnak a barátnőivel összebarátkozott, tartották a kapcsolatot, mert majdnem mindenki egyszerre volt katona. Összejárogattak meg néha elmentek szülinapot tartani, ezt-azt. Így együtt maradt a társaság. Együtt maradtunk mi is. Nyolcvanhatban leszereltem, akkorra otthon már megromlott a kapcsolat anyámmal, a Juli végett is, de elsősorban szerintem azért, mert én nem hallgattam anyámra. Rengeteget dolgozott, azt tudni kell. Mindig fáradt volt meg nyűgös. És abban a kevés időben, amit együtt voltunk, már marakodás volt a vége. Vita, vita hátán. Én akkor mindig elmentem hazulról. Egy ideig tűröm én a vitát, de aztán jobbnak látom, ha fogom magam, ráülök a kis Simsonomra, és majd valamikor visszajövök. Így aztán Julival hozzánk se mehettünk, hozzájuk se mehettünk. Anyám nagyon befolyásolható volt a szomszédok révén. Kint volt négy-öt napot Németországban. És akkor a szomszédok, hogy az a lány állandóan itt van, itt alszik... Pedig nem aludt ott. És akkor ebből lett, így alakult ki ez a nagyon rossz viszony anyámmal. Na, nyolcvanhatban sétálgattunk a Julival, néztük az új házakat. De jó nekik! Nincs az, hogy fagyoskodnak, hogy esik az eső, hova üljünk be, mit csináljunk... És akkor egyszer csak szólt: te, költözzünk össze! Keressünk egy albérletet! Próbáljuk meg! És

akkor néztünk albérleteket. Szörnyűk voltak. Végül a mostani lakásunkkal szembe, ide kerültünk társalbérletbe. A szobánk külön volt, csak a mienk, a többi közös. Nyolcvanhét novemberétől kilencvenkettő áprilisig három társalbérlőt nyűttünk el. Első egy fiatal pár volt, aztán egy ügyvédjelölt úriember, végül egy operaénekes hölgy, nem mondom ki a nevét, nem akarok dicsekedni vele, azóta nagyon híres lett, na, mindegy. Nagyon rendes volt a főbérlő, tápai volt amúgy, fölajánlotta, mert a fiának vették a lakást, amikor a gyerek itt tanult Szegeden, aztán maradt így kiadásra, na, fölajánlotta, hogy vegyük meg. Miből, Peti? Spórolt pénz alig volt. Maradtunk albérlők. De akkor jött az ötlet, hogy menjünk be, adjuk be a lakásigénylést a tanácson. Újszegeden, a Hargitai utcában akkor kezdték építgetni, amit kinéztünk. Bemegyünk, Tisza Lajos 61-ben volt ez a lakásigénylési osztály, bemegyünk, beszélünk ott az előadóval, hogy mi csak élettársiban vagyunk, ami akkor még egy szentségtörés volt, és hogy működhet-e így a dolog. Na, azt mondja, ez ugyanaz, mintha házastársak volnánk. Jól van, beadtuk a papírt. Fél év múlva jön a levél, hogy mehetünk be, megvan a lakás, nézzük meg a házat, majd megmondják, melyik lakás lesz a miénk. Te, Peti, azt a boldogságot! Na, bemegyünk, és akkor hogy adjuk oda a házasági anyakönyvit. Hogy micsodát? Hát mondtuk fél éve, hogy nekünk nincs! Hogy akkor mit keresünk itt? Föl voltak háborodva. Ugye, akkorra már máshova kerültünk, más emberhez, nem ahhoz, aki mondta, hogy jó az élettársi is. Na, akkor így lemaradtunk. Le is állították akkor az államilag finanszírozott lakásprogramot. Aztán kitaláltuk, hogy ne szarakodjunk, menjünk, kössünk házasságot. Karácsonykor megkértem a kezét. Nyolcvankilencben összeházasodtunk. Addig vadházasságban éltünk. De nekem jó volt, nem panaszkodhatok. Megtanultunk együtt főzni-sütni...

Kilencvenkettőben végül eladták a lakást, ahol addig albérletben voltunk, addigra anyám megenyhült, nincs hol lennetek, azt mondja, akkor gyertek hozzám lakni. És akkor odaköltöztünk. Négy évig laktunk otthon, anyámnál, aki, le a kalappal, nagyon megváltozott. Nem engedett a rezsibe se nagyon beleszállni, kajába se... Úgyhogy pakoltuk, pakoltuk a pénzt, gyűjtöttünk. Én elkezdtem taxizni, Juli jól keresett a Wolksvagen–Audi boltban, pesti tulajdonú cég leányvállalata volt, volt forgalom, volt bevétel, jutalék neki is, én meg hajtottam, ahogy csak bírtam, és csak pakoltuk, pakoltuk a pénzt, és két év kemény munka után annyi megtakarításunk volt, hogy kétszázezer kamatmentest lehetett kérni az önkormányzattól, azt megkaptuk, és mint fiatal házaspár megkaptuk a száz első lakáshoz jutásit, vagy ilyesmit, és akkor

meg tudtuk venni a mostani lakásunkat. Azóta itt vagyunk. Negyedik emelet, ha nagyon akarod, az ablakból ellátsz a Tiszáig. Két szoba, étkező. Az étkező meg a konyha közt ilyen tolóajtó volt, azt kidobtam, és megcsináltuk ezt a boltíves félfalat. Tudod, miből van? Egy haverom adta az ötletet, aki régebben vasútmodellező volt. Azt mondta, ők újság-papírgalacsinokból csinálták a dombokat. Na, ez a fal is abból van, úgy nézd meg. Két évfolyam Délmagyar van benne. Azt mondod, barátságos fészek? Most akarom eladni. A házikó miatt. Házikót szeretnék, tudod. Egyrészt mert falusi gyerek vagyok, másrészt nagyon megváltozott itt a lépcsőház, kicserélődtek a lakók. Vannak íratlan szabályok a társasháznál, de itt nagy ívben tojnak rá, taposssák az ember tyúkszemét, holott tudják, hogy az fájdalmas. Például? Például a parkolás. Van a ház előtt néhány parkolóhely. A régi lakókkal kialakult, hogy melyik helyet melyikünk használja. De az újakat ez nem érdekli. Én a szélső helyen állok, a ringlószilva fa alatt. Vágom, nyírom a fát. Tavasszal, virágzáskor más nem áll alá, mert hullik a virág. Nyáron meg érik rajta az a lila vagy bordó kisméretű szilva, hullik a termés, olyan nyomot hagy a kocsin, mintha valakinek szétverték volna rajta a fejét. Akkor nem állnak alá, de minden máskor igen. Hogy dugjam föl, őket nem érdekli. Én meg, ha kijött a susnyás a fa mellett, meg az oldalán, a törzsén, és karistolta az autót, én vágtam, metszettem, hordtam el a lefűrészelt ágakat, télen elhordtam a havat... Nem eldobáltam a másik helyére, ellapátoltam messzire, ahol már senkit nem zavart. Na, fél óra múlva már ott állt valaki a helyemen. Képes volt azért lejönni a lépcsőházból, hogy látta, hogy én elmegyek, és akkor átállt a kocsijával. Elegem van ebből. Nem foglalkozok velük tovább. Nem szólok hozzájuk, de énhozzám se szóljon egyik se. Így jött, hogy amint lehet, elmegyünk innen. A telket rég megvettem, de most már lehet építkezni rajta. Nyolcvanhat óta várok erre. Apám nyolcvanötben meghalt, szétosztódott utána az a kis örökség, és ami rám eső, kis anyagi rész volt, abból lett a telek, bekerítve, közművekkel. Amikor megvettem, zártkert volt, három százaléka volt beépíthető. Egy nyolcszáznegyven négyzetméteres területnek a három százaléka – gyorsan ki lehet számítani -, az hat négyzetméter. Most szeptemberben lesz két éve, hogy újra változott a törvény. Előbb fölemelték háromról öt százalékra, aztán két éve, nyáron, hogy tíz százalékra fölbővítik, és lakóingatlanná nyilvánítják. Nem belterület, de építhetsz rá. És akkor innentől kezdve tervezek rá építeni. Nyolcvan négyzetméteres házikóban már tudunk majd lenni. Könnyűszerkezetest szeretnék, csak túlbonyolítom. Vagy fémvázas, vagy favázas. Tiszta szigetelő az egész. Gerendákból tevődik össze, OSB-lap külső nikecell, a

gerendák köze kőzetgyapot, arra belül gipszkarton, és akkor áll a ház. Városon sokan nem is nagyon tudják, hogy így is lehet, de én nyitott szemmel járok, ha valahol építkezés van, rengeteg videót is néztem. Székely ácsokkal szeretném megcsináltatni. Két dolog miatt. Egyrészt szerintem annyit értenek a fához, mint az itteniek, bár törvényileg akadályok vannak, nem kicsik, mert dolgozhatnak nálunk a székelyek, de csak alkalmazottként. Fővállalkozó a székely nem lehet. Mert van ugyan őnéki egy európai uniós papírja, de az csak részben jó Magyarországra. Mert ide külön ÉMI-engedély kell, építésügyi valami, ilyen engedély, olyan engedély. Milliós tételek. Mármint a beszerzésük. Másrészt azért akarom székelyekkel csináltatni, mert ők jóval kedvezőbb áron dolgoznak, mint az itthoniak. Tavaly még úgy terveztem, hogy az idén búcsúkorra kész lesz. De megcsúsztam, nem lesz meg jövő ilyenkorra sem. Még a tervek sincsenek meg. Zsombor segítene. Azt mondta, rajzoljam meg, hogy körülbelül mit szeretnék. Megrajzoltam, sőt, mutattam képeket, hogy nézzen ki. Volt alaprajz is. Csak pár dolgot kellett volna átrendezni. Erre Zsombor tervezett egy vadonatújat. Biztos jót akart nekem, csak nem tudom, hogy te hogy vagy avval, ha autót, bármit veszel, megveszed-e akkor, ha azt érzed, hogy hűha... Vagy azt érzed, hogy *hűha*! Na, ezt a hűhát én nem éreztem. Két három változatot csinált a Zsombor, kérte, hogy mondjam már rá az ámen, hogy haladjunk... De mondom, Zsombi, nem érzem a hűhát... Ő olyat akar, amiben nincs csak minimális tetőtér, mert amit én elgondolok, ott bonyolult a tető, és az költségben jóval megnöveli. Itt tartunk. Csiki-csuki. De majd meglesz valahogy. Saroktelek. Nincs szomszéd, csak mi! Én, Juli meg a gyerek.

Kilencvenkilenc, hatodik hó huszonnyolc. Ekkor született. Tizenkilenc éves. Lány. Magas. Ugyanolyan karakter, mint én. Nem vékony, na, ne röhögj. Hogy nyakas-e? Mint én? Hát nyakas. Igen, én is nyakas vagyok, ebben igazad van. Főleg, ha megharagítanak. A végtelenségig tudok nyakas lenni, ha belebukok is. Énnekem ez a seregnél jött ki. Előtte képes voltam egy társaságban órákig elücsörögni anélkül, hogy meg se nagyon szólaltam vagy valami. Hallgattam, mint a csuka. A seregtől kezdve aztán kivédem magam. Ott se nagyon tudtak megfogni semmivel. Tudták, hogy sumákolok, meg egy-két furmányosságban részt veszek, ami az akkori világban, az akkori körülmények közt tilos volt, de ki tudtam magyarázni. A sereg meg a taxi előtt annyira nem voltam dumás pali. De a taxiban lehet dumálni, már ha lehet. Három kérdésből az kiderül. Azt a három-öt percet el

tudjuk tölteni úgy is, hogy ülünk mereven, és akkor *a* pontból *bé* pontba, és kész. De ha lehet, akkor az a kis idő kellemesebben is el tud telni. Ha dumáltok. Én szeretek dumálni, meg hallgatni, amit mond a másik. Hogy mi gondja-baja van. Mert mind egyformák vagyunk, Peti. Mármint a szarban. Mer akkor mindegy, hány iskolát jártál, mennyi a lóvéd. Na, mondjuk, az nem mindegy.

Szóval nyakas a gyerek, és sajnos sokat vitatkoztam vele. Ő fiatalosan látja a dolgokat, én meg... Például a divat. Kikéri a véleményemet, én elmondom. Kicsi korától elmondom szemtől szembe, nem virágnyelven beszélek vele, nyersen fogalmazok, kislányom, ez szar. És akkor, hogy miért? És kialakul így egy konfliktus, de hát apa, miért? Megbeszéltük, mondom, hogy nem kérdezel vissza. Én elmondom, mi az, ami nem tetszik, mi így, mi úgy, és akkor nincs tovább. Úgyhogy ma már inkább nem szólok a dolgaiba. Ő is sokat változott egyébként, tisztességtudó, tudja, hogy hol a helye, mik az értékei... Most, hogy ezt az anyjától örökölte... Vagy tőlem? Nem hiszem. Én nagyon konok tudok lenni.

Tegnap későn feküdtek le, nem mosogattak el, nem tették rendbe a lakást, ezért se csaltalak föl mihozzánk akkor. A barátnője megy ki pénteken Angliába, tíz hónap, kint elvégzi a középfokú nyelvet, közben bébiszitterkedik, pénzt is keres meg tanul. És őt búcsúztatta tegnap, ezt a barátnéját. Valamit süssünk-főzzünk, kitaláltak valamit, de nem kapták azt az alapanyagot, hú, akkor süssünk egyszerű hamburgert, elvoltak. De a rendetlenség maradt. Mert, hogy nagyon meg kellett beszélni, hogy a barátnő szakított a fiújával. Mondom, miért? Mert, hogy most az a tíz hónap Anglia... És, mondom? Az csak vízválasztó: maradunk vagy se. De mi az, hogy meghúzom: na, idáig jó volt, és most abbahagyjuk? Vége, mert kimegyek tíz hónapra Angliába? Ezen vitatkoztunk, nyakasan, mindketten. Közben az anyja mondta, hogy fejezzük már be. De hát mit, mondom, mi tizennyolc hónapig megvoltunk, amíg én a seregben... De apa, azt mondja, most más világ van. Fenét más. A lényeg nem változik soha. Mindegy, végül nem forszíroztam. Szóval, elmondja ő, hogy mit gondol, de az nekem sokszor nem válasz, csak duma. Mert a dolgok egyszerűek, Peti. Kell, vagy nem kell. Akarom, vagy nem.

Egyébként a Gábordénesben végzett, most kezdte az ötödévet, hétfőn. Ott van környezetvédelmi és vízügyi szak meg pedagógia szak. Ő pedagógia szakon végzett négy évet, de nem lett elég az érettségi pontja, hogy a Juhász Gyulába menjen tovább, így maradt ötödévre a Gábordénesben, mert erre kap majd valami nyolc plusz pontot, az

ötödéves OKJ-s képzésért, és pedagógiából meg magyarból újra érettségizik. Ha nem sikerül jobban, akkor azt viszi tovább, amit eddig szerzett, de ha jobban sikerül, akkor azt. Két hetven százalékos vizsga kellett volna a fölvételhez, neki meg két hatvankilenc százalékosa lett. Hogy miért, az nem érdekes. Már énszerintem. Erre mondom, hogy a dolgok egyszerűek. Fölösleges ködösíteni. Én arra próbálom terelni, hogy alsó tagozatos tanár legyen, ott viszonylag kevesebb a munka, és elfogadható a kereset. Évekig óvodapedagógus szeretett volna lenni, de az jóval kötöttebb. Az óvodában nincs olyan, hogy őszi szünet, tavaszi szünet, téli szünet, nyári szünet... Emlékezz vissza, mondom neki, az alsó tagozatos tanító nénid, a Gabi néni bement hozzátok háromnegyed nyolcra, és tizenkettő óra öt perckor huss, már húzott elfele. Hozzá még a tanítási szünetek. Ilyen másutt a világon nincs. Nézd, Peti, énszerintem ha valakiben nincs olyan elhivatottság, hogy na, ha fene fenét eszik, én akkor is ezt meg ezt fogom csinálni, szóval, ha nem szerelmes a foglalkozásába, csak azért dolgozik, hogy valamiből meg tudjon élni, akkor olyat próbáljon, ami a legszabadabb. Nincs igazam?

Szereti a gyerekeket. Nyári gyakorlatra is menni kellett, óvodába jártak, kapott ott jellemzést: mint sikerült, hogy sikerült; vitte tovább, csupa jókat. Mert mondom, szereti a gyerekeket, ügyes velük. Az óvodában viszont hihetetlenül rengeteg a papírmunka. De én a választásába eddig se szóltam nagyon bele, csak véleményt mondtam. Van egy kis rálátásom egy-két munkahelyre. A Tempó taxinak van egy ilyen szerződése, hogy laboránsokat hozunk, viszünk... Egészségügy? Felejtsd el. Vendéglátás? Felejtsd el. Építőipart mondtam volna felejtős harmadiknak, de mivelhogy lány vagy... Egyik se családcentrikus. Se hétvége, se ünnepnap...

Sokáig volt téma, hogy az edzőit akarná elvégezni, de mostanában nem hallom tőle. Mondtam, hogy ha alsó tagozatosokat edzenél, ha kicsikkel foglalkoznál, fél háromtól dolgoznál, be tudnál menni majd Tápéról kézilabdát oktatni Szegedre. Mert ügyesen kézilabdázott. Idén májusban hagyta abba. Nem, nem volt profi. Profizmus, nőiben csak embéegyben van. Valami kis juttatás van a második vonalban is, de nincs úgy, mint a férfiaknál, ahol nagyon sok csapat az embékettőben is profi. Én örültem, mikor a kézilabdát választotta, mert alkatánál fogva – húsos volt már kicsinek is – balettozni nem írathattam be, mert nem győztem volna majd a parkettát újra rakatni, ha beszakad alatta. A vízitelep közel van, de oda nem jutottunk be, meg az úszás nem is tetszett neki, a csapat érdekelte. Az egyéni sportokban magadra vagy utalva, ha baj van, magadat kell kihúznod a sárból, de csapatban ott vannak a társak,

segítenek. Na, végül megtaláltuk a kézilabdát. Barátnői is sokáig csak onnan lettek, a sportból. Az edzői jó volna, de nem akarom erőltetni. Tavaly betöltötte a tizennyolc évet, akkor mondtam neki, én az életedbe nem szólok bele. Illetve hazudok, nyolcvan százalékban nem szólok bele. Húsz százalékban csak úgy szólok bele, hogy javarészt kész véleményt mondok, meg olyan dolgokba szólok bele, hogy egy háztartásban lakunk, egy asztalhoz ülünk le, ezért azt a húsz százalékot márpedig én követelem. Nagyon minimális ez a húsz százalék.

Kábé három éve volt az anyjával egy kis összezördülésem, komoly mosolyszünetnek is lehetett nevezni. A pénz végett volt. Persze. Mert mindig kuncsorgott a gyerek. Hát tizenhat éves volt, már eljárogatott. Akkor mondtam neki, kapod a zsebpénzed. Hogy mire kőtöd, spórolsz vagy elvered, te dolgod, nem szólok bele. Ha látom, hogy egész héten az asztal sarkát rágod, az se fog érdekelni. De nem mehet úgy tovább, hogy most anya, most apa dug egy kis pénzt, megyek, kuncsorgok anyától... Az anyja meg tőlem kéri... Egy kasszán vagyunk a Julival, de pontosan tudunk mindent, mennyi van, hol van, nem nyúlunk hozzá, muszáj félretenni, ha akarjuk azt a házat, tehát ez így nem megy, mondom a gyereknek, itt a heti penzumod, oszd be. Ha gondolod, mondom, még egyet tudok tenni, itt a kis családi pótlékod, ezt még odaadjuk neked, és akkor, ha gondolod, élj. A gyerek először nem vette komolyan, de azóta így megy. Már nem kér, nem követel...

Az anyja nagyon furcsán nézett rám akkor. Mondtam neki, tudod, mit? Ha nem tanul tovább a gyerek, szívtelenségnek tűnik, de huszonkétéves korától bepakol a vulkánfíber bőröndbe, és elmegy. Na, a gyerek meghallotta. Így lesz, mondtam neki. Állj meg, élj meg a magad lábán, saját háztartásban. Elmeséltem neked, hogy anyád nem volt tizenkilenc éves, amikor összeköltöztünk. Én húsz és fél. És nem hazamentünk anyámhoz meg anyóshoz enni-inni! Abból éltünk, amit kerestünk. Anyád keresete egy az egyben elment a lakásra. Meg kellett mindent tanulni. Mindent. Hát nem, Peti? Most mondd meg! Nekünk mindent magunknak kellett. Nem voltunk harmincéves korunkig a szülők nyakán. Én, mondom a gyereknek, nagyon szeretlek, de tetszik, nem tetszik, valahol ezeket a határokat meg kell húzni. Ha nagy bajba kerülsz, itt az ajtó, gyere. Ha tudok, segítek.

Ekkor, mintha végszóra, csöng a telefonja. – Most? Most nem tudok segíteni, Szúnyog, mert a Petivel... Értem, de lesz az a könyv, amit a Peti... – Intek, hogy menjen csak, majd máskor befejezzük. – Jó – azt mondja –, ott leszek egy fél óra múlva. Nincs kocsija a Szúnyognak – magyarázza nekem –, csinálják

a lakást, konyha, fürdőszoba, előszoba szétdúrva, burkolás, vízcsere, segítek neki szállítani...

Két héttel később találkoztunk újra.

A gyereknél hagytuk el, ugye? Nyáron elment dolgozni, ő osztogatja be a pénzét... Egyben mész el, egyben gyere haza, ennyi a maximális kikötésem. Maximálisan megbízok benne. Elmondtam mindig a korának megfelelően – az ember taxiban lát azért éjszaka mindenfélét –, megpróbáltam adagolni neki, mi baj érhet egy lánygyereket, mire vigyázzon. Hogy sikerült-e, nem-e, jól van nevelve, nem jól van nevelve, azt majd az idő fogja eldönteni. Szeretem, bár sokszor nem látszik rajtam, inkább csak az, hogy kemény vagyok. Ha pingpongból jövök haza, bennem van két *kicsi* meg két sör, akkor más a habitus. Ilyenkor, mondom, ne zaklasd apád. Most ne. Mert könnyen vitává fajul a dolog. Ha nem életbevágó, akkor hagyjuk másnapra. Megértette.

Hogy akartunk-e neki testvért? Már őtet is húztuk, halogattuk, míg nincs saját lakásunk... Attól féltünk, ha albérletbe jön a gyerek, kirakosgatnak... Végül, legyen csak ez az egy, de kapjon meg mindent, amit maximálisan lehet. Dolgozhatnék többet, tegnap is kimehettem volna még este, favágás után, anyámnak vágtam fel a fáját, de mondtam otthon, hogy én már képtelen vagyok erre. Egy tízessel vagyok fiatalabb nálad, de érzem az időt, tudod. Bassza meg, öregszünk.

Hogy mi a legjobb nekem az életben? Ezen még nem gondolkodtam. A családdal lenni, barátok közt lenni, pingpongozni, aludni... Azt mindig szerettem, most is. Persze, hogy fölébredek. Miért ne ébrednék föl? Tessék? Hogy mit gondolok a halálról? Semmit. Jön, és vége. Ennyi. Gyerekkoromban nagyon vallásosan neveltek, mindig menni kellett a templomba. Nem szerettem, inkább mentem volna a gátra, vagy focizni...De még áldoztam és bérmálkoztam is. Aztán elmaradt. Tudod, mikor rendült meg végképp a hitem az egyházban? Meg akartuk keresztelni a gyereket. Három éves volt már. Gondoltam, vigyük el, aztán, ha felnőtt, majd szabadon választhat. Na, elmentünk. És mi volt az első kérdése a papnak? Hogy fizetek-e egyházi adót. Meg hogy volt-e templomi esküvőnk. Mondom, nem, nem. Hát akkor, azt mondja, csak úgy tudja elképzelni, ha a templomi esküvővel egyben tartjuk a keresztelőt, másként nem. Én meg már nem akartam a templomot. Ha nem, hát nem. Otthagytam.

Kérsz még egy kávét vagy valamit? Kisült a töpörtyű. Megkóstolod? Hogy micsoda? Haza? Hát ez a hazám, Peti. Itt, a Tisza mellett, ahol közel a folyó. Szeretem a Tiszát. Mikor ezt a lakást vettük, lett volna olcsóbb, de távolabb a víztől. Inkább fizettem többet, hogy közelebb legyünk. Öt perc ide a part. Nem tudnék másutt élni, nem is akarnék. Ha meglesz a tápéi ház, ott is közel leszek a vízhez. Régebben horgásztam, ott majd megint fogok.

Nem, most vasárnap nem megyek pinyózni. Szombaton anyámnál leszünk, segítek ezt-azt. Vasárnap meg ilyen lakásavató-féle lesz, Szúnyog haverom elkészült a lakásfelújítással, vagy húsz embert meghívott. Segítek neki káposztát főzni. Ez a lényeg, nem? Hogy az ember segítsen, hogy adjon, ha tud. Na, egy falatot mégis? Jó illata van, mi?